

ného zástupce V-a neodhlásila, když přešel od ní do služeb T-ových jako ředitel biografu, takže platil nadále za jejího zástupce. Bylo zjištěno, že objednávky filmů, za jichž zaplacení se žaluje, byly uskutečněny V-em za biograf Louvre, třebaže se i T. jednání zúčastnil. Žalovaná strana tímto jednáním, provedeným pro její biograf, je vázána. Předala protiprávně provoz T-ovi, měla příjem ve formě nájemného a, ježto přenechání provozu proti zákazu není právně účinné, musí nésti i důsledky toho, že smlouvy s T-em vlastně není a biograf přec byl provozován, z čehož měla výtěžek (nájemní). Okolnost, že snad T. nezaplatil celé nájemné, je vedlejší. Propachtování biografu proti zákazu jde na nebezpečí majitele licence, a poměr jeho k takovému pachtýři není poměrem právním, na venek působícím, jde jen o vnitřní poměr obou. Z toho důvodu nemůže pro posouzení věci míti význam okolnost, že snad žalující strana o nájmu biografu T-em věděla. T. nebyl, jak zjištěno, úředně schváleným zástupcem žalované pro provoz biografu a nebyl tedy oprávněn k provozu. Bylo však i zjištěno, že žalující strana nebyla formálně vyrozuměna, že provoz bio převzal T., že neznala blíže obsah smlouvy T-ovy, kteréž zjištění odpovídá výsledkům průvodů. Pravda je však, že B., zástupce žalující strany, věděl od V-a, že T. najal bio Louvre. Ale jak již uvedeno, nemůže ani vědomost žalující strany nic změnit na stanovisku, že žalovaná strana je zavázána z objednávek pro její biograf, jehož provoz protiprávně přenechala T-ovi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Obzvláště jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že jest nicotná smlouva, jíž dovolatelka propachtovala Bedřichu T-ovi provoz biografu »Louvre«. Podle zjištění soudů nižších stolic nebyla smlouva mezi dovolatelkou a Bedřichem T-em schválena správním úřadem, ba nebyla mu ani ohlášena. Nejde na tom, že žalobkyně věděla, že dovolatelka propachtovala kino Bedřichu T-ovi, když si žalobkyně musila býti vědoma, že tato pachtovní smlouva jest neplatná, a když bylo zjištěno, že úředně ohlášený zástupce dovolatelčin Vladislav V. uzavíral smlouvy o půjčení filmů se žalobkyní vždy jen pro bio »Louvre« a nikdy pro Bedřicha T-a a že naopak tento se zásadně tomu vyhýbal, podepsati svědkovi uzávěrku. Vychází-li se z tohoto skutkového zjištění, jest též uznati za správný právní závěr soudů nižších stolic, že námitka nedostatku pasivní legitimace dovolatelkou vznesená není opodstatněna.

Čís. 13927.

Pojišťovací smlouva.

Pojišťovna nemůže zrušiti smlouvu, zaplatil-li pojistník premii teprve po třicetidenní lhůtě, nevyvozovala-li tento důsledek ani v dřívějších případech, kde pojistník platil premie rovněž až po třicetidenní sečkávací lhůtě.

Chce-li pojišťovna (při životním pojištění) vyvoditi důsledky z opožděného placení premie, musí tak učiniti ihned, jak o zaplacení zvěděla, a nesměla čekat, až zvěděla o smrti pojistníkově.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, Rv I 38/33.)

Ferdinand Š. uzavřel se žalovanou pojišťovnou životní pojištění na 20.000 Kč. Pro případ úmrtí měla býti tato částka vyplacena jeho dceři, nezl. Eleně Š-ové. Premie za prosinec 1930 splatná dne 1. prosince 1930 byla zaplacena dne 9. ledna 1931. Dne 5. ledna 1931 Ferdinand Š. zemřel. Proti žalobě Eleny Š-ové o vyplacení pojistné sumy namítla žalovaná pojišťovna, že pojistná smlouva zanikla podle čl. 5 pojišť. podmínek, ježto pojišťovací premie za prosinec 1930 nebyla zaplacena do 30 dnů po dni splatnosti, tudíž do 30. prosince 1930. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Netřeba řešiti otázku, zda se G. vydával žalobkyni 9. ledna 1931 za zmocněnce pojišťovny a zda tím vzbudil u ní mylné domněnání, že pojišťovna se zaplacením opožděné premie souhlasí a že, ač se placení děje po smrti pojistníka, nemíní vyvoditi důsledky § 5 všeob. poj. podmínek o zániku pojištění. Neboť stačí, že pojišťovna nevyvozovala tento důsledek ani v dřívějších případech, ač pojistník platil premie za měsíc srpen až říjen 1930 rovněž až po třicetidenní sečkávací lhůtě a pojišťovna měla tolikráte příležitost smlouvu zrušiti. Nevyvozovala-li pojišťovna tento důsledek v předchozích případech, kde by to bylo bývalo k jejímu prospěchu, nemůže ho vyvozovat v případě souzeném proto, že to slouží k jejímu prospěchu, neboť každou smlouvu jest vykládati podle § 914 obč. zák. sice podle pravého úmyslu stran, avšak tak, aby to odpovídalo poctivému styku. Neodpovídá však poctivému styku, když pojišťovna nepoužije ustanovení § 5 všeob. poj. podmínek dotud, dokud to slouží k jejímu prospěchu, a najednou se na něj odvolá, když by jinak to bylo k její újmě. Žalovaná pojišťovna odmítla premii za měsíc prosinec až 9. února 1931, tedy až za měsíc po zaplacení, a nemůže ji omlouvat ani to, že musela napřed vyčkati buď tříměsíční lhůtu neb úmrtí pojistníka za účelem posouzení, zda došlo k obnovení pojištění podle § 6 všeob. poj. podmínek; neboť chtěla-li vyvoditi důsledky z opožděného placení prosincové premie, mohla tak učiniti ihned, když o zaplacení zvěděla, a nečekati, až zvěděla o smrti pojistníkově. A kdyby tak byla učinila, nepřekáželo by to pozdějšímu obnovení pojištění, pakli předpoklady § 6 všeob. poj. podmínek by byly nastaly.

Čís. 13928.

Je-li požadováno vrácení dobové slevy z několika pojistek, jde o samostatné nároky, jež jest s hlediska přípustnosti dovolání (§ 502, odstavec třetí, c. ř. s.) posuzovati každý zvlášť.

Pojišťovací smlouva.

Je obchodní zvyklostí, že se při výpovědi pojišťovací smlouvy před uplynutím smluvené pojistné doby dobová sleva vrací.